

INDEX RERUM PRÆCIPUARUM.

Platonis sententia de recordatione.	245	quos vicerat, resectis palpebris, inter-	
poenitentia definitur.	210	fectus est.	148
polus quid?	113	remedium quid?	109
populorum suffragia, etiam tempore Boë- tij, contulisse ad dignitates obtinen- das, hinc pater, quod eidem Boëtio objicerent, ob ambitum dignitatis sacri- legio ipsum conscientiam polluisse.	57	Rhetorica palmæ, Dialectica pugno simi- lis.	94
precipitatio quid?	162	rimati quid sit?	21.
alia corporis, alia mentis.	80	S.	
præfector annona magna olim dignitas apud Romanos.	195	Sacerlegium, cuius accusatur Boë- tius.	57
præmium definiuntur.	271	Salum, mare.	35
pretiosum quid & quomodo?	132	Sapientia æterna disponit omnia suavi- ter.	247
principium suum omnia repetunt.	182	semen veritatis in mente.	243
probii in deos, improbi in bestias con- vertuntur.	272	senectus alia naturalis, alia violenta.	6
prodigium quid?	92	serenus iudicatur de corpore & de men- te.	37
profanus dicitur cum locus, tum homo.	13	spiritus Universi.	20. & 223
Providentia divina definitur.	293	T.	
hujus plura argumenta.	300	T' Agus aurifer.	234
eiusdem cum libertate humana difficultis concordia.	324	Tigris & Euphrates ex eodem fon- te.	316
purpura venenum Tyrium.	141	Tiresiae vaticinatio: aut erit aut non.	327
purpureus vocatur nigror, candor, rubor, & quilibet alijs color & decor.	79	Tragoedia & Comœdia quomodo diffe- runt?	103.

Q.

Qualitates elementorum, quas vo-
cant alterativas, & motrices.
223
quercus ante inventas fruges populis vi-
ctum suppeditabat.
78

R.

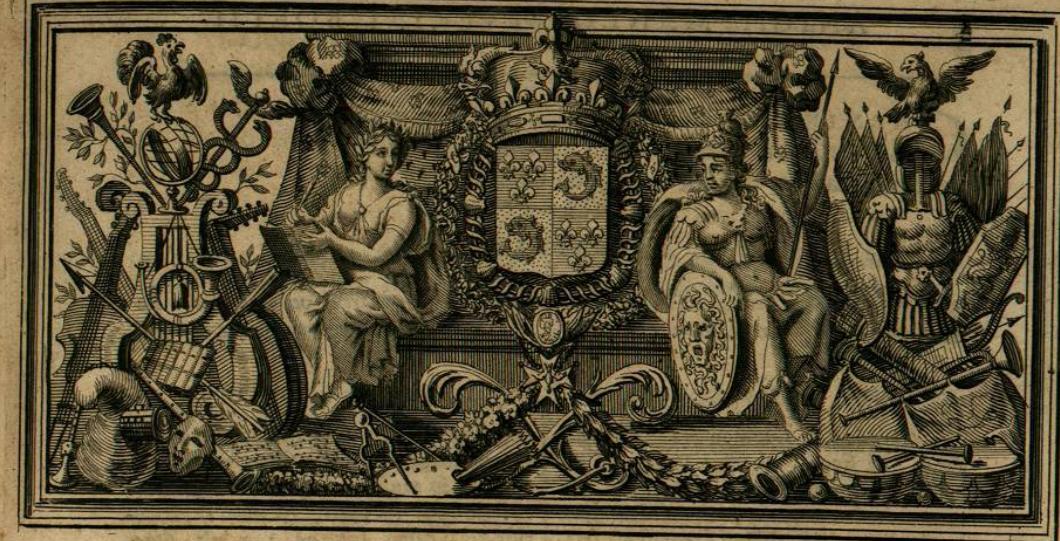
Recolere dicitur etiam de mente.
117
Regulus consul à Carthaginensibus,

V.

VAdum quid?
vestes scindere mos antiquus affi-
ctorum.
316
victor idem quod voti compos.
19.
Ulyssis casus, & Herculis labores.
308.

*Cetera accuratori vocabulorum indice, ad finem hujus
Operis addito, notantur.*

ANICII

ANICII MANLII SEVERINI BOËTII CONSOLATIONIS PHILOSOPHIÆ LIBER I. INCIPIT.

METRUM I.

MOD vocatur Elegiacum. Est autem Elegia carmen constans ex duplice genere versuum alternorum, quorum prior hexameter Heroicus sexto loco spondeum, quinto dactylum, quatuor reliquis indiscriminatum spondeum, vel dactylum habet: posterior pentameter Elegiacus quinto quartoque loco anapæstos; tertio spondeum; duobus primis promiscuè spondeum, aut dactylum obtinet.

ARGUMENTUM.

Boëtius observato discrimine, 1. inter priores, & præ-
sentes suos versus; 2. inter prosperam, & adversam
suam fortunam; 3. inter florentem, & caducam suam æta-
tem; 4. inter accessum, & recessum suæ mortis; ex incon-
stantiâ suis amicis probat, non fuisse felicem rerum suarum
statum.

A

ANICII MANLII SEVERINI BOETII

Gloria felicis olim viridisque juventæ,
Solantur mœsti nunc mea fata senis.

INTERPRETATIO.

dem Musæ, quæ fuerunt gloria meæ | consolantur nunc adversam fortunam se-
juventa quondam fortunata & vivida, | nis tristis.

NOTÆ.

*Singula quid referam? nil non mortale
tenemus,*

Pectoris exceptis ingenijque bonis.

*En ego cùm patriâ caream, vobisque
domoque*

*Raptaque sint, adimi que potuere
mihi:*

*Ingenio tamen ipse meo comitorque
fruorque:*

Casar in hoc potuit juris habere nihil.

Id expertus est Boëtius, qui agente Theoderico, non solum opes, dignitates, bonaque valetudinem amisit, sed à suis etiam desertus amicis, quippe qui terore imperatoris, qui Roman quoque non dubitavit evertere, vieti fugerunt: quamobrem Boëtius solis animi bonis in suo exilio comitatus est, scientiæ videlicet & virtute: sed cùm de suâ virtute aperte loqui non ita deceret virum modestissimum, nominatis Musis, scientiæ saltem comitis meminit. Sic Ovid. 4. Trist. cl. 1.

*Me quoque Musa levat, Ponti loca jussa
petentem:*

Sola comes nostra perficit illa fuga.

Sola nec insidias inter nec militis enem,

*Nec mare nec ventos, barbariamque
timet.*

Non omittam, quod Grammatici docent, saltem natum esse à captiuis, qui nihil aliud præter salutem à victore petunt.

7. *Gloria.*] Honos, bona fama, & gloria ita inter se differunt, ut honos quoddam sit genus, cui subjiciatur primùm quidem bona fama; deinde gloria: quare sicut honos, sic gloria generatim est bona virtutis alienæ existimatio, signo aliquo manifestata: sed honos potest esse unius, bona fama, non nisi multitudinis; & gloria, etiam Optimatum bene de te existimantium;

hinc, auctore Scaligero, gloria dicitur quasi *glosia*: quomodo ara, lares, arena, quasi *asa, lases, asena*: *glosia* autem oritur ex γλωσσα, id est lingua, quod gloria sit fama ingens de alicuius virtute ac meritis. Hinc de se Ernicius.

— *Volito vivu' per ora virum.*

Quod imitatur Virgil. Aenid. 12.
v. 235.

*Succedit fama, vivusque per ora fe-
retur.*

Fama autem non aliâ de causâ habetur ingens, nisi quod hæc per mentes & per ora quoque Optimatum vagatur: *huc respiciens Tullius pro Mar.* *Glo-
ria*, inquit, est *illustris & pervagata mul-
torum & magnorum vel in suis cives, vel
in pauperum, vel in omne genus hominum
fama meritorum.* At quaritur hîc sci-
entiæ-ne, an virtutis fuerit ingens illa Boëtij fama: qui pro virtute Boëtij sentiunt, hi legendum putant, *solatur*, quod Syntaxis alioqui non staret: quasi Boëtius laudator temporis acti se pue-
ro, dixerit se senem eâ consolatione sustentari, quod per juventam, & virtute & gloriâ virtutis præmio, af-
fectus fuerit. Nos autem pro scientiâ pugnantes, arbitramur, gloriam hanc fuisse Musarum, de quibus in versu ul-
timo agitur: unde legendum putamus, sicut in omnibus antiquis codicibus le-
gitur *solantur*: quasi ab eodem Boëtio dicatur: *Musa ob quas dum juvenis flo-
revem, gloriam consecutus sum, nunc afflit-
tum senem me consolantur.* Et certè cum mens humana pluribus simul cogitatio-
bus vehementer affici nequeat, prop-
terea dum in jucundam cogitationem sedulò incumbit, sepius tristi cogita-
tione, veluti hujus immemor, non
videtur affici: sic qui perfecto scelere

CONSOLATIONIS PHILOSOPHIÆ. LIB. I.

Venit enim properata malis inopina senectus,

10. Et dolor ætatem jussit inesse suam,

Intempestivi funduntur vertice cani,

Et tremit effœto corpore laxa cutis.

INTERPRETATIO.

Nam senectus festinata æumnis, acce- | spargitur per meum caput, & mea pellis,
dit mihi improvisa, & mœror effectit, ut | confectis membris, rugosa contremiscit,
atas sua effet in me. Canities prematura

NOTÆ.

conscientiæ stimulis vexantur, iidem ludo, colloquii, aut qualibet aliâ exercitatione, tanquam consolatione tristem hanc cogitationem permulcent: sic pater inopinatâ filij dilectissimi motte afflictus, diligenti venationis labore tanquam consolatione luctum ita abstergit, ut hujus immemor videatur: Ovidius 4. Trist. cl. 1. canit.

*Exul eram, requiesque mihi, non fama
petita est:*

*Mens intenta suis ne foret usque ma-
lis.*

*Hoc est cur cantet vincitus quoque com-
pede fossor,*

*Indocili numero cùm grave mollit
opus.*

*Cantat & innitens limosa pronus arena,
Adverso tardam qui vehit amne ra-
tem.*

*Quique refert pariter lentos ad pectora
remos,*

*In numerum pulsâ brachis versat
aqua.*

Fessus ut incubuit baculo saxoque resedit

Pastor, arundineo carmine mulcat oves.

*Cantans pariter, pariter data pensa
trahentis*

Fallitur ancilla decipiturque labor.

*Fertur & abducta Lyrae side tristis A-
chilles*

Æmonia curas attenuasse lyra.

*Quum traheret Sylvas Orpheus & dura
canendo*

Saxa bis amissa conjugæ mœstus erat.

Sic ergo Musa levat Boëtium: Ve-
rū tria hîc supersunt observanda. Pri-
mum quidem observanda vis cæsura in

his verbis, felicis olim: cæsura enim,

quæ nihil aliud est in versu, quam re-
duci eadem capillorum materia, recupe-

rato suo pristino motu, hanc figuram

sterior *scansio* incipit, syllabam alias brevem producere potest; quod nimirum, veluti initium sequentis vocabuli, ita elevari debet pronuntiando, ut reliquas ejusdem vocabuli syllabas sustinere possit: exempla sunt cuique obvia: Virg. Æn. 4. v. 64.

Pectoribus inhibans spirantia consulit exta.

Deinde observandum discrimen, quod nonnulli ponunt inter *juventus*, *juventas*, & *juventa*: nam *juventus*, inquietum, est multitudo juvenum, *juventas* est dea, & *juventa* ètas: sed hæc non constant: nam Sallustius juventem vocavit ætatem. Postremò observanda ètas Boëtij, qui quamvis hîc seipsum dicat senem, tum tamen, cùm hæc scriberet, nondum attigerat quinquagesimum ætatis suæ annum: propterea addit se non tam annorum, quam æumnarum serie senuisse sic.

9. *Venit.... Senectus.*] Rationem afferit Boëtius, cur se dixerit senem. Senectus quippe, quæ auctore Tullio definiri potest *occasus vita*, ex eo contingit, quod fibris, ex quibus solidæ corporis animati partes constant, retardatis, cædem partes solidæ ad tantam duritatem perveniant, ut non modò non crescant, sed nec nutritri possint. Hinc canities, rugæ, & tremor oriuntur. Canities quidem à senectute oritur, quod succus, ex quo sunt capilli, minùs actus corpusculorum rotundorum figuram induit: propterea enim albescunt nix, ova, charta, ipsum etiam atramentum in spumam conversum: propterea canescunt linea rori solique exposita: hinc si eadem capillorum materia, recuperato suo pristino motu, hanc figuram

A iii

CARMINA qui quondam studio florente peregi,
Flebilis, heu, mœstos cogor inire modos.
Ecce mihi laceræ dictant scribenda Camenæ,

INTERPRETATIO.

EGO, qui olim perfeci poëmata, dum | Musa compellor aggredi versus tristes. En
studia mea florarent. Heu ipse affli- | Musa lacerata suggerunt mihi, qua opon-

NOTE.

1. *Carmina.*] Carmen à canendo di-
stum, ut sicut, auctore Vossio, à ge-
nimen est *germen*; sic à *carmen* fit *cav-
men* n. in r. converso, quemadmodum
in pluribus aliis. Hinc *carmen* est stri-
cta oratio, ex pluribus versibus com-
posita, quam Poëtae canere dicuntur:
sicut Virgilius Æneida incipiens air,
Arma virumque cano: carmen enim vo-
catur longius quoddam vatis opus: ut
epigramma; sic Catulli epigrammata
inscribuntur *carmina*; ut ode, sic odæ
Horatij appellantur *carmen libri*: ut
quodlibet poëma; sic liber primus Lu-
cretij ab eodem dicitur *carmen* 1. 6.

Commemorate quod in primo quoque
carmino claret.

At unicus versus non solet appellari
carmen: nisi fortè hic, sententiâ in-
clusâ, poëmati non impar videatur: si-
cuit Virgilius 3. Aen. v. 287. canit.

Postibus adversis figo & rē carmine signo:
Æneas hac de Danais victoribus arma.

2. *Modos.*] *Versus:* Modus enim ge-
neratim est mediocritas, quam ultra
citraque non est rectum: quemadmo-
dum docet Horatius, lib. 1. serm. sat. 1.

*Est modus in rebus: sunt certi denique
fines,*

*Quos ultra citraque nequit consistere re-
ctum.*

Hinc moderatus idem quod *tempera-
tus*; *modestus*, quasi *modum servans*;
commodum, quasi *cum modo*. Si autem
alicubi, maxime in sensu, mediocri-
tas servanda, præsertim verò in eo qui
fit auribus, quarum judicium, auctore
Tullio, est superbissimum: ex quo fit,
ut *Musica* & *Poësis*, quæ in hoc saltem

cognatae dicuntur, quod eodem auditu
percipiuntur, in quibusdam *modis* ver-
suntur: in *musis*, inquit Tullius 1. de
or. numeri, & voces, & modi: Horatius
verò carm. 1. 2. od. 1. v. ult. *Qua-
re modos leviore pleistro*; od. 12. v. 4. ap-
partati *cithara modis*: 1. 3. od. 3. v. ult.
magna modis tenuare parvis: od. 9. v. x.
dulces dotta modos & cithara sciens: & de
arte poët.

*Accessit numerisque modisque licentia
major.*

Propterea qui versus componit, hic
Virgilio, Ovidio, Horatio, & ceteri
dicitur *modulari*; sicut Ciceroni 2.
de nat. *Tibia* dicuntur *modulati canen-
tes & fidicula numerosè sonantes*.

Sicut autem carmen non dicitur, nisi
de integro quoddam poëmate, ita *modus*
non videtur dici, nisi de versibus, hu-
jus operis partibus: unde Boëtius, qui
verba hæc inter se opposuerat in duobus
his primis versibus; *peregi*, & *cogor inire*;
studio florente, & *flebilis*, *artibera*
continuans nunc opponit etiam *carmi-
na*, & *modos mæstos*; sique lectorem
docet, qualis erat afflictus, quantumque
mutatus à Boëtio sive scipio flo-
rente.

3. *Camenæ.*] *Musa*, quæ dicuntur
Camenæ, non à cantu ameno, ut qui-
dam aiunt, sed non secus ac carmen, à
canendo, ita ut priùs dicentur *Car-
mena*: quoddam nimirum, *Musis* veluti
inspirantibus, hant carmina sive can-
tus; aut quoddam, inquit Festus, canant
Musa antiquorum laudes: quamobrem
scribendum *Camenæ*, non *Camena*.
Hæc autem *Musa* nunc perhibentur *la-*

CONSOLATIONIS PHILOSOPHIÆ LIB. I.

Et veris Elegi fletibus ora rigant.
5. Has saltem nullus potuit pervincere terror,
Ne nostrum comites prosequerentur iter.

INTERPRETATIO.

tet scribere; Versusque flebiles aspergunt | metus potuit adducere has saltem musas,
vultum meum lacrymis synceris. Nullus | ut non comitarentur meam viam. Ex-

NOTÆ.

cere, quoddam sortis Boëtianæ participes,
illo florente florere, eodemque afflito
affligi, pannosæ & laceris similes vi-
derentur: antiquus enim erat afflictionis
mos, vestes scindere: unde lib.
Job. cap. 1. v. 20. tunc surrexit Job &
scidit vestimenta sua: & lib. 1. Reg.
cap. 4. v. 12. *Vir de Benjamin ex acie*
venit in Silo in die illâ, scissa ueste &
conspersus pulvere caput. Ipse Virgil.
Aen. 12. v. 609.

Demittunt mentes: it scissa ueste La-
tinus.

Conjugis attonitus fatis urbisque ruina
Hæ tandem *Musa* dictare dicuntur
Boëtio scribenda; quoddam Poëtae fingant,
nil à se sive five ore five scripturâ emit-
ti, nisi quod sibi fuerit, inspirantibus
Musis, cognitum: quare hi magnum
quoddam carmen non solent aggredi,
nisi iisdem *Musis* invocatis: sic Homer-
ius 1a. β: dicente nunc, inquit, mibi Mu-
sa, quæ domos cœlestes incolitis: vos enim
Dea estis, & adestis, & omnia novistis.
Nos autem famam duntaxat accepimus:
neque quicquam scimus: sic Horatius
Sat. 1. 1. Sat. 5. *Musa velim memoræ*:
sic Virgil. Aen. 7. v. 641.

Pandite nunc Helicona, Dea, cantus
que moveste...

Et meministis enim, Diva, & memora-
re potestis:

Ad nos vix tenuis fame perlabitur aura.

4. *Elegi.*] *Versus flebiles sive misera-
biles*: Elegus enim, unde Elegia, est
carmen versuum hexametrorum pen-
tametrorumque alternis dispositorum
ad tristitiam præsertim significandum:
hinc Horatius, 1. de arte poët.

*Versibus impariter juntis querimonia
primum;*

Post etiam inclusa est voti sententia com-
pos:

Quis tamen exiguo elegos emiserit auctor
Grammatici certant & adhuc sub judice
lis est.

Idem carm. 1. 1. od. 33.

Albi ne doleas plus nimio memor
Immitis Glyceræ, neu miserabiles
Decantes elegos.

Unde Ovidius 1. 2. fast. in initio.

Nunc primum velis Elegi majoribus itis:
Exiguum, memini, nuper eratis opus.
Scilicet versus illi idcirco *vocantur*
Elegi, quoddam ijdem in funeribus præser-
tim adhiberentur: ἔλεγος enim fletus
dicitur ἀντὸν τὸ ἐλέγον, quæ flentium
vox est apud Aristophanem: *quam-
obrem Ovidius 3. de arte eleg. 1. ait,*
Flebilis indignos Elegeia solve capillos:
Heu nimis ex vero nunc tibi nomen ineſt.

Quemadmodum fletus Elegorum nunc
à Boëtio *vocantur veri*; quoddam nimirum
ex tristitia, quæ solita est Elegorum
materia, orientur, hisque *Elegi* dicun-
tur ora rigare, sicut à Virgilio 6. Æneid.
v. 699.

Sic memorans, largo fletu simul ora ri-
gabat.

5. *Has saltem.*] *Musas*: nam ex om-
nibus bonis, quibus homo affici potest,
quæque sunt vel exteriora, ut *divitiae*,
honor, *amici*, *liberi*, & *parentes*;
vel interiora, sive corporis, ut *robur*,
pulcritudo, & *sanitas*; sive *mentis*;
ut *scientia*, & *virtus*; sola *mentis* bona
hostium incuribus non sunt obnoxia:
quare Ovid. 3. Trist. el. 7.

*Nempe dat & quodcumque libert fortuna
rapitque.*
Irus & est subito, qui modo *Cræsus*
erat.

6 ANICII MANLII SEVERINI BOETII

Mors hominum felix, quæ se nec dulcibus annis
Inserit, & mœstis sœpe vocata venit.

INTERPRETATIO.

Illa mors hominum est fortunata, que non adest, afflictis frequenter implorata.
sese immittit florentibus temporibus, &

NOTÆ.

mutet, canities exiutur: ut in iis aliquando contigit, qui valetudinis vitio canuerant. Ruge etiam à senectute oriuntur: quod fibræ cutis, quæ ante motu distendebatur, moratæ alia alii sic incubant, ut fulcum mentis, vultum arare videantur. Denique senes tremere solent, propter inopiam spirituum à cerebro per nervos diffusorum.

Duplex autem est senectus, nempe naturalis, & violenta: prior annorum, posterior ærumnarum longâ serie accedit: unde Ovid. l. 1. de pont. El. 5.

Iam mihi deterior canis aspergitur atas,
Iamque meos vultus ruge senilis a-
rat....

Confiteor facere hoc annos: sed & al-
tera causa est,

Anxietas animi continuusque la-
bor....

Me quoque debilitas series immensa la-
borum:

Ante meum tempus cogor & esse senex.

Atqui Boëtius non de annos suâ se-
nectute conqueritur: si quidem hæc non
incipit ante annum vita quinquagesi-
num, quem nondum attigerat Boëtius;
quando hæc scripsit: sed de ærumnosâ
solum suâ senectute hic loquitur, quam
idcirco dicit 1. properatam malis, quod
ærumnae fuerint illius senectutis causæ:
2. inopinam; quod hæc ante tempus ad
fuerit: 3. atatem doloris, quod cùm
ætas senilis dolorem affere soleat, do-
lor Boëtius attulerit atatem senilem:
hinc canities Boëtij vocatur intempe-
stiva, quod exilio, carcere, cæterisque
calamitatibus acciderit: quemadmo-
dum Scaliger. Exercit. 312. in Cardan.
narrat, quemdam subito mortis terrore
correptum unius noctis spatio canuisse.

Cum porro canities, ruge, & tre-

mor senectutis non minus ærumnosæ
quam annos sint comites, propterea
horum fit mentio versibus XI. & XII.
quasi fuerint effecti corporis effecta.
Nempe effecta vocatur primùm qui-
dem parens quæcumque, quæ fœtum
edidit, deinde parens, quæ frequenti
partu lastata pârere tandem desit, deni-
que res quævis, quæ exhaustis viribus
ita languet, nihil ut possit producere.
Sic Virgil. I. Geor. v. 81.

Effectos cinerem immundum jaçtere per
agros.

13. Mors hominum felix.] Cùm locu-
tio fit cogitationis interpres, qualis est
cogitatio, talis esse debet hominis lo-
cution: verè enim Christus Mat. XII.
v. 34. ait: ex abundantia cordis os loqui-
tur. Sic Dido Aeneid. 4. pro diversis,
quibus in Aeneam afficitur, cogitationi-
bus diversa loquitur, ut hunc modo à
Dijs, modò à feris genitum dicat

Credo equidem, nec vana fides, genus
esse deorum....

Nec tibi Diva parens, generis nec Dar-
danus auctor

Perfide: Sed duris genuit te cautibus
horrens.

Caucasis, Hycanaque admôrunt ubera
tigres.

Cùm igitur Boëtius nondum consu-
luerit Philosophiam, non intelligentiæ
sed præjudicio ductus loquitur. Non,
inquam, loquitur duce intelligentiæ:
dicaret enim in prosperâ fortunâ cum
Tullio mortem propter incertos casus
quotidie imminere, & propter vitæ
brevitatem nunquam longè abesse: in
adversâ verò eandem mortem moras
compensare aternitate melioris vitæ, in
quam introducit. At idem Boëtius lo-
quitur suadente præjudicio, voluptate
nimis & agritudine, quibus mens

CONSOLATIONIS PHILOSOPHIAE. LIB. I.

15. Eheu, quæm surdâ miseris avertitur aure,
Et fientes oculos claudere sœva negat!
Dum levibus malefida bonis fortuna faveret,
Pœnè caput tristis mœserat hora meum.
Nunc quia fallacem mutavit nubila vultum,
20. Protrahit ingratas impia vita moras.

INTERPRETATIO.

Heu quantum inexorabilis mors recedit ab
hominibus calamitosis, & quantum cru-
delis recusat obstruere oculos lacrymantem.
Cùm fortuna ob inconstantem gratiam te-
merè credita, mihi aspiraret, non multum
abfuit, quin dies mœsta terminaverit meam
vitam: jam verò, quoniam fortuna adver-
sa convertit aspectum mendacem, anima
mea improba producit nicos dies injucun-
dos.

NOTÆ.

humana in prosperâ ad versâque fortunâ
afficitur: qui enim voluptate afficitur,
huic mors illa videtur felix, que dul-
cibus annis non inserit: qui verò ægritudine
animi laborat, eidem mors, quæ
sæpe vocata venit, ita felix videtur, ut eo
crudelior sit, quo veluti surda, vitam
sinit duci longiore. Atque inde Boë-
tius colligit, nequidem his legibus
mortem sibi fuisse felicem: cùm mors
in prosperâ præcepit voluerit, in adver-
sa autem fortunâ tarda noluerit vitam
auferre: quod satis manifestum erit ob-
servatis quibusdam, quæ sequuntur, vo-
cabulis.

15. Surdâ aure.] Surdus dicitur ho-
mo, qui aure impeditæ non audit: qua-
re cùm auris infisæ præsertim sordibus
impeditur, propterea surdus sive ut
veteres loquebantur, sordus videtur dici
per contractionem quasi sordidus. Sed,
nomine hinc ad solam mentem translato-
to, ille etiam dicitur mente surdus, qui
quodam affectu contrario impeditus
orantem non exaudit: unde Stat. 2.
Silv.

Odistique chelyn surdaque averteris aure.
Mors autem à Poëtis fingitur veluti
quædam persona, quæ, pro diversis suis
affectibus, invocantes possit exaudire,
vel non exaudire.

16. Claudere oculos.] Tantum est
oculorum in vitâ hominis servandâ
momentum, ut vita in motu, mors in

quiete oculorum versari vulgo dicatur:
propterea is censetur vivere, qui frui-
tur; mori verò qui caret luce, quæ
oculis percipitur. Hinc Aeneid. 4.
v. 450.

Tum vero infelix, fatis exterrita Dido
Mortem orat: tader cœli convexa tueri:
Quod magis inceptum peragat lucemque
relinquat...

17. Fortuna malefida.] Cui male
credat: Cùm enim fortuna insana fit,
cæca, bruta, globosique faxi instar vo-
lubilis, sicut perhibent Philosophi,
propterea quos attollit, eosdem statim
deprimit. Unde Horatio, Carm. I. 1.
od. 31. fortuna est

Præsens vel imo tollere de gradus
Mortale corpus, vel superbos
Vertere funeribus triumphos.

18. Hora mœserat caput.] Tempus
Poëtis dicitur causa rerum: Unde aliud
prosperum quod favet, aliud adversum
quod nocet. Hora autem quædam est
temporis pars, quæ quod ferè mergat
Boëtium, idcirco vocatur tristis.

20. Impia vita.] Impius est, qui de
Deo, parentibus, aut iis qui paren-
tum vices gerunt, malè meretur: unde
herba quædam, quæ quod nata paren-
tes surculos suffocet, Impia appellatur.
Vita autem, quam hæc tenus Boëtius
instar cujusdam parentis, fovere stu-
deruat, de codem videtur malè mereri
in hoc, quod recessum suum proscripti-